



INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Název školy	Gymnázium, Šternberk, Horní nám. 5
Číslo projektu	CZ.1.07/1.5.00/34.0218
Šablona	III/2 Inovace a zkvalitnění výuky prostřednictvím ICT
Označení materiálu	VY_32_INOVACE_Pap017
Vypracoval(a), Dne	Mgr. Petr Papica, 11.2.2014
Ověřeno (datum)	5.3.2014
Předmět	Výtvarná výchova
Třída	2.B
Téma hodiny	Křížová cesta
Druh materiálu	Pracovní list
Anotace	Seznámení studentů s námětem křížové cesty a jeho umístěním ve volné krajině.

Křížové cesty tvoří v křesťanské tradici 14 zastavení s pašijovým motivem.

1. Najdi a uspořádej tato zastavení tak, jak jdou po sobě v křesťanské tradici.
2. Přiřaď i popisky k jednotlivým fotografiím sousoší křížové cesty z bavorského Wuerzburgu.

1. zastavení -
2. zastavení -

3. zastavení -
4. zastavení -
5. zastavení -
6. zastavení -
7. zastavení -
8. zastavení -
9. zastavení -
10. zastavení -
11. zastavení -
12. zastavení -
13. zastavení -
14. zastavení -

Ježíš přibit na kříž

Ježíš odsouzen k smrti

Ježíšovo tělo sňato z kříže

Šimon z Kyrény pomáhá Ježíšovi nést kříž

Ježíš potkává svou matku

Ježíš přijímá kříž

Ježíš padá pod křížem poprvé

Ježíš padá pod křížem podruhé

Ježíš padá pod křížem potřetí

Veronika podává Ježíšovi roušku

Ježíš zbaven roucha

Ježíš umírá na kříži

Ježíš napomíná plačící ženy

Ježíšovo tělo uloženo do hrobu

1



2



3



4



5



6



7



8



9



10



11



12



13



14



3. Úkol: Přečti si tyto meditace nad zastaveními křížové cesty a připoj jim správná čísla a uspořádej je tak, jak mají po sobě následovat.

A.

Ježíš už netrpí.

Ale křížová cesta ještě nekončí. Ta úloha dokončit, doplnit utrpení Kristovo, připadá jeho Matce. Ona začínala, ona dokončuje. Nejtrpčím údělem pro smrtelníky je přežít své drahé.

Dolorosa- skloněná nad svým sladkým břemenem, mlčky, jako vždy- dívá se na tento nedokončený součet, cenu za naše vykoupení. Před časem jakási neznámá žena ze zástupu volala: "Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojili." Dokázala by nyní před ní opakovat své blahořečení?

Z kterékoliv strany se blížím ke Kristu, ať je to od Betléma- Magnificat, ať od Nazareta- práce, ať od Kalvárie- utrpení, vždy potkávám Marii. Ne jako překážku, ale jako bránu. A jsem rád, že k Božskému Srdci Ježíšovu se jde přes předsíň, přes lidské srdce Panny Marie. A v této předsíni se rozhoduje o osudu našich proseb. Vždyť, kdo má větší, silnější argument v rukou než tato Sedmibolestná. Pět ran Kristových a svých sedm mečů a nevyslovená slova ženy ze Starého zákona před Davidem: Když už jsem toto ztratila, ať nezahynou alespoň ti druzí, které jsem dostala pod jeho ochranu pod křížem!

Při tomto zastavení se učím důvěře, z které se zrodila neuvěřitelně odvážná modlitba: Rozpomeň se, ó nejlaskavější Panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, že bys koho byla opustila...

B

Postavili jsme nádherné soudní paláce. Rozmnožili jsme Tvůj zákon- Desatero, na nepřehledné množství zákonů a předpisů. A ustanovili jsme štáb placených soudců. A my ostatní, všichni jsme neplacení soudci, jmenovaní na toto místo vlastní

pýchou. Soudíme na ulici, v časopisech,
domácnostech a přinejmenším alespoň v srdci.
Všichni jsme soudci. Všichni jsme obžalovaní
a všichni hřešíme. K čemu je tolik soudců?
Což bída nevolá víc k pomoci než po
odsouzení? Což není krásnější být lékařem než
soudcem? Za soudcem už je kat!
Co na to povíš Ty, Ježíši, Soudce souzený,
Nevinnosti trestaná?
Proč se nebráníš? Proč mlčíš?
Mlčíš jako tehdy, když ti přivedli ženu,
hříšnici na ukamenování- "Kdo z vás je bez
hříchu, ať první hodí kamenem..."Nic víc.
Potom jsi se sklonil a psal. A za chvíli už
nebyli soudci a nebylo kamenování. Jen velké
odpuštění.
Když se podívám na druhé, snadno najdu
něco k odsouzení. Ale když se podívám na
Tebe a na sebe, co jiného mi zbývá než mlčet,
upustit kámen, to slovo a myšlenku odsouzení.
Koho míním soudit dřív než sebe?
Odcházím z tohoto zastavení zahanbený jako
ti, kteří chtěli soudit,- a vděčný za to
velké slovo milosrdenství: "Jdi, nehřeš víc!"
Odpusť mi, Pane, a odpusťte mi i vy,
bratři, že jsem hledal třísku ve vašem oku a
zapoměl na trám ve své

C

Kristus vystoupil na katedru, na oltář.
Zástup se roztřídil, ustálil,vykrystalizoval.
Středem je On. Nejbližší je nevinnost a
kajícnost. Potom žoldnéři, nenávisť,
zvědavost, lhostejnost, nevědomost.
Vím dobře, kam patřím já, kde je moje
místo. Ale co si mám nyní vybrat a odnést z
této přebohaté, soustředěné tříhodinové lekce
na kříži?
Není pro mě jiného středu kromě kříže,
průsečíku mých věčných a časných zájmů? Nebo
jsi neřekl: Až budu povýšen, potáhnu všechno
k sobě? Ať tedy tato přitažlivost překoná
všechny ostatní. A ať všechny, ke kterým jsem
přitahován, najdu v Tobě.
Není možné myslet na něco jiného, když

Kristus umírá. Vlastně je to možné, bohužel. Ale nemělo by to být. Při každé mši sv. se obětuje, umírá a já dokážu přitom být roztržitý a lhostejný. A to mne přesunuje ze středu, z té skupiny věrných, mezi lhostejné, kteří odcházejí nedotknutí a s prázdným srdcem. Pohanský setník, drsný voják, vyznává: Opravdu, toto byl Boží Syn! On věděl. Já vím. Zde se sice slunce nezatmívá, země se netřese, skály nepukají, hroby se neotvírají. Ale Pán umírá. Možná si uvědomím až potom: toto byla oběť, Kalvárie. Proč tento nešťastný minulý čas? Proč to opožděné, lítostivé vyznání, až když jsme něco zameškali, ztratili?

Ne: to byla pravda, ale: to je oběť Pána.

I já jsem tady, ve středu duší i srdcem. Ne divák, ale účastník, spoluobětující. Přináším Ti svou nestálou mysl a vůli. Tady spustím kotvy!

D

K čemu se vztahují Tvé ruce -chvějící se ruce? Ke kříži! V ráji dvě ruce, celkem ještě šťastné, sáhly po zakázaném ovoci a utrhli neštěstí, bolest a smrt.

I já, a milióny jiných- vztahují své srdce, oči, ruce po zakázaném ovoci, po požitku a vnucují si přitom myšlenku, že nebudou zklamáni.

Budou! Ó, šťastné zklamání, potřebné pro mou spásu.

Nejsnáze se lidé pobijí pro požitek.

Požitek rozděljuje, oběť spojuje.

Trochu váhám a ruce se mi chvějí, když je mám s Tvými obrátit k povinnosti a oběti.

Bojím se hnutí, nebo dozrání /jaký je v tom rozdíl/ na tomto stromě, na tomto kříži, který se nazývá povinnost. Je takový každodenní, všední, zbavený zdání hrdinství a mučednictví. A přece právě na něm má kvést, dozrávat, sládnout každé srdce.

Bojím se oběti. Je taková cizí dnešnímu smýšlení. A možná by stačilo jen jednou odvážně ochutnat, přijít na chuť oběti za

druhého. Asi by mě už nikdy nedokázal nasytit
požitek plný egoismu a zklamání.
Stojím na křižovatce mezi zakázaným a
povinností, mezi požitekem a obětí.
Volím s Tebou, s Tebou vztahuji srdce, oči
a ruce ke kříži. Ať to není gesto trpké
resignace, ať to nejsou ruce poraženého, ale
ruce vítězné, přijímající, objímající, i když
se trochu chvějí.

E

Kde jsou apoštolové? Pohltila je včerejší
noc?

Kde jsou ti uzdravení, zázračně nasycení,
oddaní posluchači? Nevědí, co se děje s Ním?
Kde jsou ti, kteří před čtyřmi dny ho
vítali jako krále? Zůstali jen žoldnéři a
kati.

A zůstala jen Matka. Čeká na této
křižovatce. Ti, kteří opravdu milují, umí si
najít pravé místo a čas. Nebyla při zázračném
proměnění na hoře Tábor, nebyla při triumfu
na Květnou neděli. Ale na křížové cestě je!
Pravděpodobně se toto setkání odehrálo
beze slova. Tam, kde je tak dokonalá jednota
srdcí a myslí, odpadá nutnost slova. Stačí
přítomnost.

Jsem tu s Tebou. Od této chvíle již nesou
kříž dva. Ona a On. Je to lehčí, nebo těžší?
Proč s Ježíšem nejnevinnějším je strhávána na
tuto křížovou cestu i jeho nevinná Matka?
Protiví se to naší navyklé logice: utrpení je
trest. Kde je trest, tam byla i vina. Je
vidět, že tuto logiku školil více strach, než
láska. Toto utrpení není strachem, toto je
vykupitelské. Není vnucenou příčinnou
souvislostí mezi hříchem a trestem, ale
je přijaté dobrovolně. Nejdříve řekla Matka:
fiat, staň se vše, co souvisí s mateřstvím a
narozením Spasitele. A potom řekl On: fiat,
staň se vše, co je spojeno s vykoupením i s
křížovou cestou i s Matkou na ní. Fiat z
Nazareta má svou ozvěnu ve fiat z Getsemane.
Mezi vaše dvě velké bolesti, Ježíši a Maria,
vkládám své malicherné trápení, v naději, že

přijato dobrovolně mě posvěť. Nemám odvahu říci: chci trpět nevinný. Raději se pokorně modlím: Dej, aby mě utrpení vrátilo k nevinnosti- aspoň kající.

F

Vrací se člověk domů z vinice. Neví, koho to vedou na popravu. Nepatří ani k jeho nepřátelům, ani k jeho přívržencům. Je jen pozorovatel nestranný, náhodný nezaujatý divák. Tu ho chytí a násilím ho donutí sehnout se pod ten cizí kříž.

Vzpírá se. Nedělá to ochotně.

Ale oko má přece dobré. Na tom krátkém úseku ke Kalvárii stačí prohlédnout: Toto není zločinec. A uvěřil!

Cesta z vinice zkřížila cestu křížovou, splynula s ní a stala se cestou spásy.

Jsem tvůj neochotný Šimon z Cyreny, Pane.

Nejeden dobrý skutek, nejednu službu jsem si nechal vynutit. Nejednou mě k němu donutili rodiče, cizí lidé, okolnosti, tradice, strach. A tys to neodmítl, v naději, že se jednou otevrou mé oči. Je mi to líto, že tak pozdě vidím, jaká čest se mi dostává: ne muset, ale smět Ti sloužit, tak Ti nyní nabízím už nejen rameno, ale konečně i své srdce.

Kdybych měl oči a srdce plné Tebe, snáze bych Tě poznal v každém trpícím. Moje občanská cesta by nekřížovala tak nezúčastněně, pozorovatelsky, neutrálně křížové cesty mých trpících bratří.

Vždyť v kom jiném Ty dnes neseš kříž, než v každém trpícím člověku.

G

Kalvárie se blíží. Kříž je vždy těžší. Sil je stále méně. Přesto tento třetí, nejbolestnější pád.

Je vůbec ještě možno povstat a donést to břemeno až tam na horu?

Kdo vystihne, Ježíši, lidskou náklonnost padat a tvou náklonnost odpouštět?

Padlým andělům jsi nedal možnost napravit svou zradu. Ta byla neodvolatelná.

Jidáš zradil jen jednou. A jen svým
zoufalstvím si uzavřel cestu k odpuštění.
Jen Petr, Petr zapírá třikrát, jako Ty
třikrát padáš, a třikrát bázlivě vyznává svou
lásku a nakonec ji dosvědčí- martyr-svědék,
tak jako Ty, na kříži.

Kdyby moje bída uměla padnout jen třikrát!
Ale když žádáš, aby lidé lidem odpustili
sedmasedmdesátkrát, kde jsou hranice tvého
odpuštění?

Pane, nedej mi neuvěřit, že je možné s
Tebou každé břemeno ještě zdvihnout a donést
až do konce.

Pane, dej, aby mých povstání bylo tolik,
kolik bude mých pádů, abych nepovstal o
jedenkrát méně, než jsme padli!

A když už budu nakloněn, ať jsem nakloněn
k Tobě a můj poslední pád ať je pádem do tvého
náručí.

H

Toto místo už jednou zraněno bylo, toto
místo už jednou bolelo. Proto, když je znovu
zraněno, víc bolí a víc krvácí. Takový je
osud opakovaného druhého pádu. Víc bolí a víc
krvácí. Po prvním pádu jakoby člověk zůstal
trochu nakloněný, měl blíž k zemi. Je to
tajemství lidského srdce, že se osudně vrací
ke své zradě...Vždy lehčeji padá, víc se
zraňuje, tíž vstává. Lidská slabost mezi
opakovacími znaménky.

Věrnost je jen jedna jediná, zrada se
opakuje, pádů je mnoho. Na čem jsem se to
vlastně podvrtnul?

Na vlastní slabosti, zapomětlivosti, na
vlastní nepozornosti. Láska má stejné místo,
stejně okolnosti, které jsme už jednou
označil svým pádem. A protože se znovu
falešně přesvědčuji, že moje zlomená odvaha
neshoří v ohni, musíš mě nechat popálit se,
zranit.

Můj Ježíši, zraněný podruhé pod křížem,
neúnavný v odpouštění, stíhej mou
nerozumnost, nedopřej mi odpočinku na
bludných cestách. Ať každý nový pád bolí víc

a víc. Ať mi to poranění při pádu uzavře vždy
nějakou chybnou cestu, aby mi nakonec zůstala
jen jedna jediná cesta: k Tobě!
Opakuje se pád.
Opakuje se odpuštění.
Proč se neopakuje dost vroucně i láska?
Ty víš? Spiritus promptus est, cato in
firma .Duch je ochotný, ale tělo je slabé.
Je to jen toto?

CH

Dav bývá obyčejně bezcitný. Ale stejně v
každém se obyčejně najde nějaká ustrašená
tlející jiskřička, která se brání uhasnutí.
Tady je!
Pár žen ze zástupu, které pláčí nad
Ježíšem, možná ani netuší, proč ho mají
ukřížovat. Ale vědí dobře, že je to něčí syn
a každá z nich se stává na chvíli jeho
matkou, která jde za ním...
To jsou slzy matek.
"Neplačte nade mnou, ale samy nad sebou a
nad svými dětmi!"
Odmítáš tyto slzy, Pane, nepřijímáš je?
Neodmítáš. Přijímáš. Ale nepřivlastňuješ
si je. Jsou povolány splnit jiné poslání. Jako
učitel obracíš tyto vzácné pramínky jiným
směrem. Mají zasáhnout a obmýt kořen, z
kterého vychází tato křížová cesta a všechny
ostatní křížové cesty. Hřích. Hřích, který
rozbouřil dějiny až do apokalyptických
rozměrů, takže jednou bude potřeba vyzývat
hory: padněte na nás, a vršky: přikryjte nás.
Neboť, když se toto děje na stromě zeleném,
co se bude dít na suchém?
Ty, Pane, dáváš krev.
Ode mne ji nežádáš.
Já dávám jen slzy. Kající slzy nad
hříchy. Svými hříchy i cizími. I když nejsou
vidět v očích, rodí se jako vzácná rosa v
srdci. Spojeny s tvou přesvatou krví ať ožíví
ve mně to, co je suché, hodné ohně.
Ty jsi vinný kmen. Já jsem ratolest. Tyto
slzy jsou znakem, že ratolest ještě žije.

I

Po sedmibolestné, po neochotné pomoci Šimona, stojí tu v moři zloby, posměchu a rouhání hrdinsky vzdorující malý ostrůvek lásky.

Žena se slzami v očích, se soucitem v srdci a s bílým šátkem v rukou. Jak pomoci? Aspoň utřít krev a pot a sliny z tváře. A za tu malou službu dostává odměnu: podobu Kristovu na šátku, krvavý autogram.

Ten soucit nezastaví křížovou cestu. Ten bílý šátek nezmění nic na osudu Krista, ale chyběl by tam strašně. Nedostatek tohoto soucitu by na nás strašně žaloval.

A kdo ví!

Možná, že nebylo Veroniky, že nebylo soucitu, nebylo šátku. Písmo sv. o tom nic neříká. Možná, že právě ten zahanbující pocit a to žalující prázdné místo vytvořilo tu nádhernou ženskou postavu, pomník lásky a soucitu a dalo mu jméno Veronika.

Jestli to tak bylo a je to místo prázdné, stavím se naň já. Tvá cesta mezi dnešními lidmi není skoupější na rány a plivance. Chci bránit svůj ostrůvek vzdorného soucitu a soucitného vzdoru.

Podávám Ti své srdce.

Vím, mohlo a mělo by to být častější.

Vtiskneš mi v něj svou podobu - na památku?

Vlastně dostal jsem ji už dávno, dávno.

Při křtu. Ale zašla, je zakryta jinými podobami. Slzami lítosti smývám a vyvolávám tento nezničitelný, nesmazatelný znak, který dříve či později přece vystoupí na povrch, jako důkaz mé věrnosti, anebo abych se přesvědčil o svém zapomenutí a tvém odpuštění.

Půjdu ke sv. přijímání. Ten dotyk na mém srdci jako na bílém šátku si ponesu jako čerstvé místo po polibku, jako autogram psaný krví do zápasu se všedním dnem.

J

Co je možno ještě přidat k tomu, co bylo

dosud? Co může ještě ztratit ten, který ztratil všechno a neměl po celý život kam složit hlavu?

Poslední hmotný majetek, oděv. A ten ani zdaleka není jen hmotným majetkem. Souvisí trochu úžeji s člověkem, chrání jeho důstojnost, když je odsouzen na smrt. Jaký smysl má toto potupení? Nešlo tu jen o zisk. Oděv po člověku odsouzeném na smrt je velmi málo vábivá kořist i pro kata. Mezi každým zlomkem tvého utrpení a zlomkem mé bídy je jakási tajemná souvislost. Co odpykáváš v tomto svém potupení? Není těžké si to domyslet. Což není každé veřejné obnažování se člověka - kromě nevinných a mrtvých- jakýmsi dobrovolným ponižováním? Oděv a oblékání nepatří jen k estetické a hygienické stránce člověka, ale vytváří i jeho mravní podobu. Alespoň u toho, kdo se neohlíží ke svému živočišnému původu, aby ospravedlňoval své živočišné pudry, ale dívá se dopředu, k výšce synů Božích, aby posilnil povolání svého těla stát se chrámem Božím. Oděv, kterého jsi zbavený a který utkala s takovou láskou tvá Matka, mi připomíná jiný šat, který mi s takovou láskou dala jiná matka, Církev sv., na cestu při křtu sv. "Přijmi tento bílý šat a dones jej neposkvrněný až před soudnou stolicí Boží!" Ať mi přiroste můj oděv k srdci i k duši. Ať pocítím trochu trpkosti v každém svém nápoji a pokrmu, abych našel ve všem správnou míru a nepodlehl tomu pohledu nazpět ke svému živočišnému původu.

K

Kromě hříchu všechno přijal Pán Ježíš z našeho života. Všechny varianty slavné i neslavné, včetně jesliček a hrobu. Vždy věrný svému stylu: V cizím se narodil, v cizím je pochovaný. Tělo Ježíšovo odpočívá v novém hrobě, vytesaném z kamene, ve kterém ještě nikdo neodpočíval. Jako zrnko v brázdě, které má

zítra vyrůst.

Myslím přitom na tvé nejsvětější tělo,
živé, které přijímám při sv. přijímání. Ale
nechci své srdce přirovnat k hrobu, zvláště
ne tomu farizejskému, zvenčí obílenému a
uvnitř plnému nečistoty. Jedině v tom, že je
nové, čisté a že v něm není nikdo kromě Tebe.
Zříkám se tvrdosti kamene. A nabízím Ti své
srdce jako čerstvou brázdou, všechnu živnou
půdu mých vlastností, abys vyrostl a žil a
bylo Tě cítit ze všech mých myšlenek, slov a
skutků.

Myslím přitom na vlastní hrob. Nevím, kde
mě čeká a kdy, ale vím, že dnes jsem k němu
blíží než včera. Jak vykonám tento
nejdůležitější čin svého života, jak zahraji
tento neopakovatelný jedinečný akt svého
života, když se v něm necvičím a když se na
něj nepřipravuji?

Dobrý život je nejlepší přípravou na
dobrou smrt. A tvé nejsvětější tělo a
krev, které přijímám, jsou zárukou mého
vzkříšení.

Kdo jí mé tělo a pije mou krev, bude žít
navěky.

L

Jak došlo k tomu pádu? Bylo břemeno příliš
těžké? Nebo byly síly příliš vyčerpány? Bylo
to nějaké zlomyslné podvrtnutí? Výsledek je
stejný: ponížení a bolestné zranění. Tak
začala křížová cesta lidstva- prvním pádem
našich prarodičů.

I má křížová cest, přeplněná pády, začíná
stejně: Trochu jsem podcenil břemeno, trochu
jsem přecenil síly, stoupl jsem tam, kam jsem
neměl, někdo mě podrazil.

Vždy stejný výsledek: ponížení a bolestné
zranění.

Bojím se pádu. Nejvíce prvního pádu,
protože je příslibem porážky. Největší zrada
je zrada první lásky, protože v ní jsou
utajené všechny ostatní. A kdybychom měli
padnout, kdyby to byl aspoň pád na kolena, do
této polohy, ve které člověk dosahuje před

Bohem své největší výšky. Mohl bych říci
pokorně: felix culpy, šťastný pád, který mě
přivádí k tobě!
Bojím se ještě více než pádu pomalého
sestupu, bolestného svahu, kterému chybí
právě ten prvek překvapení, ponížení,
bolesti. Ochraň mne, Pane, před
nepozorovatelnou degenerací z
nepozornosti. Pád na kolena mne možná
zachrání před pádem do hříchu.
Zraněný Ježíši, v tomto pádě na kolena,
hodném křesťana, Tě prosím o strach. O velký
strach před zradou. O strach před
bezbolestným nepozorovaným klesáním. Učíš mě,
abych svou ruku, i když zraněnou, podal všem,
kterým hrozí pád. Abych se sklonil nade
všemi, kteří padli na cestě, nalil olej a
víno do ran a pomohl vstát.

M

Kalvárie.

Tři kříže.

Tři jámy.

Připravili jsme ti špatné lůžko: tvrdý
kmen stromu. Nepříjemnou podušku jsme Ti
podložili pod hlavu: trnovou korunu.

Není už kam jít. Nohy jsou přibity.

Náručí rozepjaté do největšího úhlu, na
věčné objetí, neboť je nás mnoho, kteří
budeme hledat útočiště v tomto objetí. Ruce
jsou přibité, aby se už nemohly nikdy, nikdy
zavřít. Toto je míra, kterou se měří láska:
kříž, šířka, hloubka, výška, Všichni lidé,
všechny propasti, všechny výšky.

Jaký text to píšeš do této bolestné
osnovy? "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co
činí!" Tedy Tys nejen hlásal, že je třeba
milovat nepřátele. Ty uzavíráš svou lekci
tímto krvavým svědectvím.

Ale mám i já právo se utíkat k této
modlitbě? Opravdu nevím, co činím, když
hřeším? Nebo to jen tvá dobrota hledá za
každou cenu pro mě ospravedlnění v hlubinách
nevědomosti?

Možná opravdu nevím, neuvědomuji si, co

činím, když hřeším.

I když se bojím, přece bych raději našel
ospravedlnění v uvědomělé lásce, než v
neuvědomělé zlobě.

Pomůžeš mi?

4. Prohlédni si instalaci křížové cesty v Rudě u Dlouhé Loučky, která je ve volné krajině a vyhledej další křížové cesty v okolí svého bydliště.



5. Prohlédni si některá zastavení křížové cesty v Rudě a pokus se je zařadit do příslušného uměleckého slohu. Najdi a popiš znaky tohoto slohu.



6. Prohlédni si toto zastavení a podle reliéfu urči, o jaké zastavení se jedná.



Kontrola správnosti úkolu číslo 3:

1B, 2D, 3L,4E,5F,6I,7H,8CH,9G,10J,11M,12C,13A,14K

Použitá literatura:

KAREL HOUDEK. *Křížové cesty*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1997.

Použité fotografie 1-14 fotografie jsou ke dni zveřejnění pracovního listu volně přístupné pod licencemi wikimedia commons, creative commons nebo public commons pod adresami:

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_01_-_IMG_6915.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_01_-_IMG_6915.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_02_-_IMG_6916.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_02_-_IMG_6916.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_03_-_IMG_6918.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_03_-_IMG_6918.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_04_-_IMG_6919.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_04_-_IMG_6919.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_05_-_IMG_6920.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_05_-_IMG_6920.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_06_-_IMG_6921.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_06_-_IMG_6921.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_07_-_IMG_6922.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_07_-_IMG_6922.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_08_-_IMG_6923.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_08_-_IMG_6923.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_09_-_IMG_6924.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_09_-_IMG_6924.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_10_-_IMG_6925.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_10_-_IMG_6925.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_11_-_IMG_6926.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_11_-_IMG_6926.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_12_-_IMG_6927.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_12_-_IMG_6927.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_13 -
_IMG_6928.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_13_-_IMG_6928.JPG)

[http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_\(W%C3%BCrzburg\)_Kreuzweg_14 -
_IMG_6929.JPG](http://commons.wikimedia.org/wiki/File:K%C3%A4ppele_(W%C3%BCrzburg)_Kreuzweg_14_-_IMG_6929.JPG)

zbytek použitých fotografií je z vlastního archívu Gymnázia Šternberk